

BÀI PHÁT BIỂU LỄ TRI ÂN VÀ TRƯỞNG THÀNH CỦA HỌC SINH KHỐI 12 NĂM HỌC 2022 - 2023

Kính thưa quý vị đại biểu, ban giám hiệu nhà trường, quý thầy cô giáo, quý cô chú bác công nhân viên, quý vị phụ huynh cùng toàn thể các bạn học sinh thân mến. Hôm nay trong không khí trang nghiêm của buổi lễ trưởng thành và tri ân, em xin đại diện cho toàn thể học sinh khối 12 trường THCS-THPT Nguyễn Khuyến gửi đến đồng sinh thành cũng như quý thầy cô những lời tri ân và những cảm xúc của mình.
Kính thưa ba mẹ, những bậc sinh thành kính yêu của chúng con!

*“Ơn cha núi chát trời tây
Láng lai nghĩa mẹ nước đầy biển đông
Ơn cha trọng lắm ai ơi
Nghĩa mẹ bằng trời mang nặng đẻ đau
Lên non mới biết non cao
Nuôi con mới biết công lao mẫu tử”*

Ba mẹ ơi, đối với con, được sinh ra trên cuộc đời này đã là một điều hạnh phúc và hạnh phúc hơn nữa là khi con được lớn lên trong tình yêu thương và sự chở che của ba mẹ. Ba mẹ đã chào đón con đến với thế giới này bằng tất cả niềm hạnh phúc hân hoan, bằng giọt nước mắt nhòe đi trên khóe mi của mẹ, bằng vòng tay ấm áp của ba. Và thế rồi thời gian cứ thế trôi đi chẳng cho ta kịp ngoảnh đầu nhìn lại mình đã bỏ lỡ những gì? Thoắt cái đã 12 năm học trôi qua. Con thật sự cảm thấy hối tiếc, hối tiếc vì đã không nhận thấy được tình yêu của ba mẹ dành cho con, hối tiếc vì đã xem tất cả ngọt ngào mà ba mẹ trao tặng là điều hiển nhiên, ngồi sau lưng ba con đâu biết gió to cỡ nào; nằm trong vòng tay mẹ con đâu biết bão táp cuộc đời ra là sao? Con của lúc ấy, chỉ biết theo đuổi thứ hạnh phúc viễn vông mà không biết rằng hạnh phúc ấy vốn ở ngay trước mắt mình đó là có ba mẹ kề bên.

Năm tháng qua đi, con ngày một lớn dần, giờ đây con đã 18 tuổi! Mười tám năm yêu thương hạnh phúc, mười tám năm ba mẹ chăm sóc chở che, lặng lẽ mà ân cần biết bao! Đối với một đứa trẻ nhút nhát như con, đứa trẻ mà từ nhỏ đến lớn chỉ biết núp sau lưng mẹ, chưa từng nếm trải những cay đắng cuộc đời ngoài kia, thì việc chọn một môi trường mới – Nguyễn Khuyến nơi mà con sẽ gắn bó 3 năm là một sự lựa chọn rất khó khăn. Ba mẹ còn nhớ không, buổi chiều tháng 7 năm ấy, ngồi trên xe, lòng con tràn ngập cảm xúc đan xen, có vui, có buồn, cũng có chút luyến tiếc. Khi con nhập nội trú và ổn định xong cũng là lúc con phải rời xa ba mẹ, lòng con buồn và trĩu nặng và rồi mẹ đã nắm tay con, nhẹ nhàng mẹ bảo: “ không sao đâu con, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”. Dẫu mẹ và ba động viên con thế đấy, nhưng con thầm biết rằng đôi mắt kia đã ướm lệ từ bao giờ, con đã thấy mẹ lau đi hàng nước mắt, thấy khóe mắt ba cay cay. Lòng con chột thất lại, xa gia đình con mới thấm thía được nỗi nhớ nhà là ra sao, mới biết được cuộc sống xa nhà, khó khăn và vất vả đến nhường nào. Đã bao lần con tủi thân đến rơi nước mắt, khi thấy các bạn được ba mẹ lên thăm, được ăn bát cơm nóng hổi mà cha mẹ chuẩn bị, được trò chuyện và kể cho ba mẹ nghe những câu chuyện thường ngày. Cảnh tượng ấy quen thuộc đến nỗi, mà

cũng thật khó để chạm vào. Con cũng muốn như các bạn, được ba mẹ lên thăm vào mỗi buổi chiều, muốn được trải nghiệm cảm giác ăn thật nhanh, tắm thật nhanh để gặp mẹ, dẫu con biết nhà mình xa, sự ích kỷ của con chỉ muốn đổi lại cho mình chút giây phút được bên ba mẹ.

Chúng con vẫn nhớ tuần đầu tiên học nội trú năm ấy quả là một năm đặc biệt, cái năm mà học sinh mới phải ở lại năm tuần liên tiếp vì dịch, điều đó quá đổi xa lạ với con. Lúc đó con chỉ muốn nói rằng “con nhớ ba mẹ nhiều lắm, con nhớ những bữa cơm quây quần bên nhau, gia đình ta cùng truyện trò tâm sự”. Những điều giản đơn thế thôi, mà lại khiến con bồi hồi thổn thức, là những điều trước kia con nào biết trân quý. Con lại muốn nói với ba mẹ rằng “con mệt mỏi lắm, con không bắt kịp với các bạn, con không thể hòa nhập với cuộc sống nơi đây”. **Khi khoác lên mình chiếc áo học sinh Trương Nguyễn Khuyến con thật sự cảm thấy rất áp lực, thấy các anh chị ai cũng điềm cao ai cũng giỏi, con cảm thấy tủi thân nào nói được, con cảm thấy mình yếu kém. Nhiều lúc con lại nghĩ vì sao con cũng nỗ lực như các bạn nhưng lại chẳng đạt được kết quả mình mong đợi.** Thế nhưng lời chưa kịp thốt ra thì giọng con đã nghẹn lại. Thật sự, cái đêm đầu tiên ấy, rất khó khăn, con muốn kể ba mẹ nghe, cái giường con nằm không thoải mái, cái âm thanh tĩnh lặng ấy con nghe không quen. Con muốn nói, muốn nói ra hết những khó chịu trong lòng, nhưng con chợt nhận ra, muộn phiền mà con đem lại đang đè nặng lên đôi vai của ba mẹ. Sợ lời con nói ra sẽ khiến ba mẹ chẳng thể yên giấc.

Người ta thường nói “con cái chính là động lực của cha mẹ” nhưng con nghĩ ba cũng chính là động lực để con nỗ lực và hoàn thiện từng ngày. Nhờ ba mẹ, con mới có thể vượt qua ba năm dài đằng đẵng. Đôi lúc con nghĩ rằng, mình sẽ bỏ cuộc mất, nhưng không, khi ngoảnh đầu nhìn lại thì vẫn có ba mẹ ở đó, người luôn ở bên cạnh con dùng thứ cảm xúc thiêng liêng ấy tiếp bước cho con trên hành trình gian khó này. Trưởng thành là gì ba mẹ nhỉ? Có phải giờ đây con đã trưởng thành rồi không, con không còn khóc nữa, con đã mạnh mẽ hơn, con đã tự lựa chọn được ngôi trường đại học sau này của mình, con dần cảm thấy mình có trách nhiệm hơn không chỉ với bản thân con, với gia đình mà còn với tập thể. **Bằng những ý chí và nỗ lực của mình những áp lực kia dường như đã không còn là chướng ngại vật đối với con, lúc này con có thể tự tin khẳng định rằng mình đã đủ lớn, khi ra trường chắc chắn con sẽ “Cất cánh bay cao” đi đến những vùng trời mơ ước.**

Ba mẹ ơi, con xin lỗi vì những lần cãi lại mẹ, xin lỗi vì những lần tức giận vô cớ với ba. Lúc đó con ngây thơ quá, con luôn tìm cách dùng nước mắt của mình để đạt được những điều mình muốn mà đâu biết rằng chính điều đó lại làm tổn thương những người luôn bên cạnh mình. Và con xin cảm ơn vì tất cả, cảm ơn vì ba mẹ đã sinh con ra và nuôi con lớn khôn như ngày hôm nay. Con xin hứa con sẽ mạnh mẽ hơn, vượt qua mọi khó khăn gian nan thử thách, là niềm tự hào của gia đình mình.

Kính thưa những người thầy, người cô kính mến của chúng em!

Đến với mái trường Nguyễn Khuyến chúng em như được bước vào một thế giới mới, một xã hội thu nhỏ chứa đựng biết bao kiến thức. Mang theo hành trang là

những hoài bão của tuổi trẻ, về một tương lai tươi sáng, ở những ngôi trường đại học mơ ước, chúng em những đứa trẻ đến từ mọi miền đất nước đã tụ hội về đây, như những người hành khách trên chuyến đò đến bến bờ tri thức, và thầy cô chính là những người lái đò, chèo lái con thuyền ấy, cần mẫn không quản nhọc ngày đêm, dạy chúng em nên người học giỏi.

Còn nhớ mới khi nào, khi bước vào giai đoạn ôn thi đánh giá năng lực, chúng em đứa nào cũng lo lắng, cũng áp lực vùi đầu vào học, nhưng có lẽ do kiến thức quá nhiều, cộng với việc học không đúng cách đã khiến chúng em mệt mỏi. Nhưng thầy cô với sự ân cần chỉ bảo, đã sắp xếp lên kế hoạch ôn luyện cho chúng em thật khoa học và tỉ mỉ, trang bị đầy đủ kiến thức cho chúng em. Cũng nhờ thế mà khi đi thi chúng em đã tự tin hơn rất nhiều, và kết quả vượt ngoài mong đợi. Thầy cô không chỉ dạy bảo những kiến thức có trong sách vở, mà còn cả những kiến thức ngoài cuộc sống, các em không được ngủ quên trên chiến thắng, mà phải hướng tới những mục tiêu cao cả lớn lao hơn.

Và rồi thời gian cứ thế vội vàng trôi đi, giờ đây khi chúng em đã dần lớn khôn, thì thầy cô vẫn thế, vẫn luôn là tấm gương sáng soi đường cho chúng em, đến với miền tri thức, vẫn luôn là những người bao dung rộng lượng, người cho đi mà chẳng cần nhận lại thứ gì, luôn lặng lẽ dõi theo hành trình khôn lớn, những bước chân đang ngày một trưởng thành của thế hệ học trò. Chỉ có điều giờ đây mái tóc ấy, đã điểm màu hoa râm của năm tháng, vàng trán ấy đã hằn sâu những vết nhăn, do nỗi lo âu và sự trăn trở cho những đứa con tinh nghịch này.

Cám ơn thầy cô luôn ở bên khích lệ, động viên chúng em tiến bộ mỗi ngày, an ủi lắng nghe chúng em khi chúng em vấp ngã và những lúc khó khăn muốn bỏ cuộc thì bên cạnh chúng em luôn có thầy cô dạy chúng em cách tự biết đứng lên. Thế nhưng không biết bao lần, những đứa học trò non dại, vô tâm này lại khiến thầy cô buồn lòng. Chúng em sẽ luôn nhớ những lời rầy la, những ánh mắt phiền muộn khi chúng em ương ngạnh không nghe lời. Nhớ để chúng em khắc ghi những tình cảm, mà thầy cô dành cho chúng em, nhớ để chúng em biết sửa đổi để hoàn thiện. Chúng em cũng thật lòng cảm ơn vì thầy cô đã không nuông chiều, vuốt ve, bởi chúng em biết chỉ có sự thử thách của lửa mới tôi luyện lên những con người cứng rắn, mạnh mẽ, tự tin vững bước trên hành trình gian nan phía trước “lửa thử vàng, gian nan thử sức”

Trong chuỗi hồi ức đầy ấm áp của chúng em tại Nguyễn Khuyến lại càng thêm tươi đẹp khi được tô điểm bằng sự góp công thầm lặng và lớn lao của các thầy cô nội trú. Cám ơn các cô chú cán bộ công nhân viên trong trường đã luôn tạo mọi điều kiện cho chúng em có một môi trường học tập tốt nhất. Có lẽ sẽ không còn nơi nào có thể cho chúng em được thứ tình cảm tuyệt đẹp ấy như là Nguyễn Khuyến.

Mai đây ra trường rồi, chúng em sẽ cảm thấy nhớ Nguyễn Khuyến biết bao. Từ sâu trong đáy lòng, em thầm cảm ơn thầy cô, mọi người đã cùng chúng em đi đến ngày trưởng thành hôm nay. Sau tất cả, chúng em sẽ nhớ mãi về một đại gia đình Nguyễn Khuyến với một tình yêu và trách nhiệm, lan tỏa khắp nơi.

Các bạn 12 thân mến!

Vậy là chỉ là còn vài ngày nữa thôi, là chúng ta kết thúc năm học rồi, quãng thời gian trôi qua thật nhanh, chúng ta giờ đây sắp được cất cánh bay cao, sải đôi cánh dài trên nền trời tương lai rộng lớn phía trước, sắp sửa phải rời khỏi vòng tay ba mẹ, thầy cô, bước đi trên con đường của mình, nhưng đâu đó vẫn là những nỗi buồn, sự tiếc nuối khi sắp phải rời xa ngôi nhà thứ 2 của mình. Nếu mùa hè năm trước có ai hỏi tớ rằng Nguyễn Khuyến đã cho bạn những gì, tớ còn chưa biết trả lời, thì mùa hè năm nay tớ sẽ không ngần ngại mà đáp rằng, Nguyễn Khuyến đã cho tôi thời thanh xuân tươi đẹp nhất, thanh xuân mà tôi có các bạn. Ba năm tuổi học trò có những lúc vui lúc buồn, lúc trầm lúc bổng. Giờ đây nhìn lại tất cả đều đã đóng thành những mảng kí ức tươi đẹp không thể xóa nhòa.

Các bạn à, dù mai này mỗi người một nơi, thì hãy luôn nhớ điều ngọt ngào, dư vị còn lại trong tim ta, sẽ luôn là kỉ niệm nơi đây là tình yêu thương và sự gắn bó, giữa những người bạn bên ta tuổi học trò. Hôm nay, ta đóng lại trang sách nhưng khi bình minh vẫy gọi, ta sẽ lại bắt đầu một hành trình mới, hành trình chinh phục những ước mơ, lớn lao hơn. Mười tám tuổi ta bản lĩnh hơn bao giờ hết, hãy sống hết mình và cháy hết mình bạn nhé, hãy luôn ghi nhớ sự nỗ lực và kiên trì suốt bao năm, và hãy vững tin trên con đường phía trước.

Và cuối cùng mình xin dành những lời chúc tốt đẹp nhất, đến các bạn, chúc các bạn sẽ thành công trên con đường mà mình đã chọn, hãy hứa với nhau rằng, sẽ nỗ lực hết mình vì mục tiêu sắp tới đó chính là kì thi TN -THPT.

Hẹn một mai gặp lại, chúng ta đều hạnh phúc.

Lời sau cùng, em xin được thay mặt toàn thể các bạn học sinh khối 12, kính chúc các đồng nghiệp cùng quý thầy cô và các cô chú bác công nhân viên trong nhà trường luôn dồi dào sức khỏe, hạnh phúc và thành công. Chúc trường ta mãi là cái nôi ươm mầm cho những ước mơ cất cánh bay cao.

Trình bày: Nguyễn Thị Như Ý – (chính thức)

Nguyễn Thị Mỹ Uyên – (dự bị)

Viết bài: Nguyễn Thị Như Ý.

Nguyễn Á Bình

